

ELÄINTALO

Pikku, pikku pesukarhu hätkähti hereille, kun hurina loppui. Se näki häkistänsä talon, ihmisten kodin. Pikku, pikku pesukarhua hämmästytti ja pelotti. Siellä oli paljon pesukarhulle tuntemattomia eläimiä: koiria, kissoja, hevosia ja sellaisia nelijalkaisia, joista se ei ollut kuullut puhuttavankaan. Äitipesukarhu ei ollut kertonut niistä edes näinä iltoina, kun se kertoili tarinoita Suuresta maailmasta. "Onpa ilmakyytiä", se mietti, kun häkki kuljetettiin taloon. Samalla ihminen kertoili sille asioita, joista se ei ymmärtänyt puoliakaan, niin järkyttynyt se oli. Ihminen kertoi, että hän halusi olla pikku, pikku pesukarhun ystävä. "Ei ikinä", ajatteli pikku, pikku pesukarhu näreissään.

Ihminen kertoi, että tutustumisen helpottamiseksi se asuisi sisällä talossa. Ihminen kertoi olevansa näiden kaikkien eläintensä turvana. Hän halusi olla turva myös pikku, pikku pesukarhulle, jota turkistarhassa olisi odottanut mitä kamalin kohtalo. "Mikähän sekin voisi olla?" ajatteli pikku, pikku pesukarhu turhautuneena. Ihmisenhän takia se oli riistetty emonsa luota.

Ihminen kertoi nimensä: hänen nimensä oli Helinä. Ihmisellä oli poikanen nimeltä Pyry. Pyry-poika oli nimensä veroinen, tuli ja meni edestakaisin pikku, pikku pesukarhun häkin luona,

ja toisinaan vain makasi ja nauraa kätkätti sille. Nauroi pikku, pikku pesukarhulle! Se ihmetteli kovasti, että mitä hassua siinä muka oli. Pikku, pikku pesukarhu sukki turkkiaan ja nousi kahdelle jalalle, jolloin Pyry nauroi vielä enemmän. Pikku, pikku pesukarhu käänteli ylävartaloaan puolelta toiselle nähdäkseen selkensä, ei, mitään hassua tai hauskaa se ei huomannut.

Pikku, pikku pesukarhua pelotti vieläkin, mutta hieman vähemmän. Vaikka ihmisen kädet ojentautuivat sitä kohti, niissä ei ollut rukkasia eikä niistä lähtevää inhottavaa hajua, vaan ne tarjosivat ruokaa. Ja mitä

herkkuja! Salaattia, maksalaatikkoa ja leipää oli jo valmiina häkissä, ja nyt ihminen houkutteli sitä omenanpalasilla. Pikku, pikku pesukarhu kävi ankaran taistelun itsensä kanssa, kannattiko ihmiseen luottaa vai ei ja uskaltaisiko ottaa omenaa. Mutta pesukarhut ovat kaikkiruokaisia pikku herkuttelihoita ja minkäs luonnolleen voi. Pikku, pikku pesukarhu ojensi hyvin hitaasti ja varovasti käpälänsä tuijottaen ihmistä tiiviisti ja otti lopulta tarjotun omenanpalan. Ihminen näytti olevan hyvillään ja tarjosi lisää omenaa häkin ulkopuolelta.

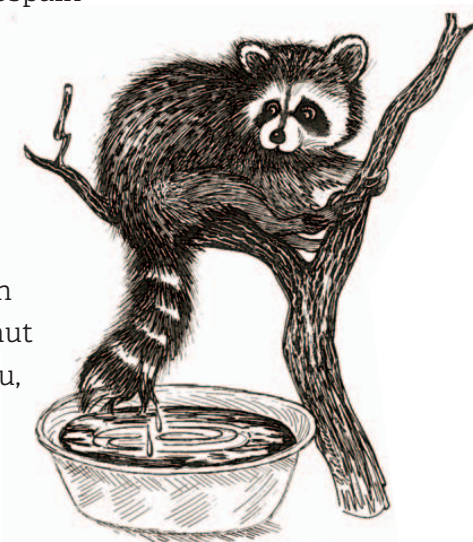
"Tämähän nyt ei ole konsti eikä mikään", hymähti pikku, pikku pesukarhu itsekseen. Näppärästi se ojensi molemmat käpälänsä verkon raoista ja keplotteli herkkupalan häkkiin. Se maiskutteli tyytyväisenä, sillä omena oli parasta, mitä se oli elämässään syönyt. Tämä tapahtui tietenkin ennen kun se oli maistanut viinirypäleitä, sillä jos mikä sai pikku, pikku pesukarhun pienen, pyöreän mahan onnelliseksi, niin se oli rypäleterttu. "Oikeastaan tämä nyt ei ole hullumpaa, pahempaakin on koettu", tuumi pikku, pikku pesukarhu täynnä tapahtumia olevan päivän päätteeksi ja käpertyi kerälle nukkumaan.

Niin koko eläintalo nukkui – hevoset, aasit, lampaat, vuohet, kanat, kissat ja kanit tallissa, kyyhkyset eteisessä, ja kaikkein äänekkäimpänä kuului koirien kuorsaus niiden huoneesta pimenevässä kesäyössä. Väärin! Ihan kaikki eivät nukkuneetkaan. Tanssihiiret Hyppeli ja Hömppä rapistelivat häkissään, sillä yö oli niiden mielestä parasta aikaa, eikä sitä sopinut tuhlata nukkumiseen. Pikku, pikku pesukarhu oli osaksi samaa mieltä, mutta näin raskaan päivän päälle se halusi kyllä nukkua. Aamuyöstä kuu paistoi ja tuli tervehtimään pikku, pikku pesukarhua. Se heräsi kuutamon kelmeään loisteeseen ja toivotti kuun tervetulleeksi kuten ennen vanhaan äidin ja sisarustensa kanssa turkistarhoilla. Tämän muistaessaan sen mieli muuttui vähän haikeaksi. Se niiskautti kerran ja ajatteli, että sille oli varmaankin tulossa nuha, kun nenänpään ilmestyi vesitippa. Nyt kun se kerran oli herännyt, se päätti tutkia häkkiä vähän paremmin.

Pikku, pikku pesukarhu tarkasteli häkkiin laitettua puunoksaa, sillä ensimmäisen kerran se pääsi koskemaan aitoa puuta. Se tiesi, että Suuressa maailmassa pesukarhut jopa nukkuivat puussa, sillä ne pystyivät kiipeämään terävien kynsiensä avulla puuhun. Pikku, pikku pesukarhu oli niin hyvillään oksasta, että se päätti tehdä siitä pesukarhun silmiin kauniimman, niin sanotun riisutun mallin, ja repi kaikki lehdet irti puunkarahkasta.

Sitten se kiipesi oksaa myöten ylöspäin saadakseen eri näkökulman häkkiin, mutta samalla se tunsi jotakin kummallista häntänsä päässä. Se heilautti häntäänsä, ja taas tuntui omituiselta. Pikku, pikku pesukarhu vilkaisi alaspäin ja huomasi kauhukseen häntänsä pään olevan veden pinnan alla. Helinä oli nimittäin laittanut häkkiin pesuvadin ajatellen, että pikku, pikku pesukarhu nauttisi vedellä leikkimisestä. Hyi, vettä, kauhistui se epäpesukarhumaisesti.

Kun se yritti keplotella itsensä turvallisesti alas puun oksalta niin MÄISKIS, se pudota mätkähti pesuvatiin kokonaan.

Tähän ääneen heräsivät ihmisetkin. He tulivat katsomaan, mikä oli häntä, eivätkä yrittäneetkään peitellä huvittuneisuuttaan vaan nauroivat katketakseen. "Tämä nyt on noloa", ajatteli pikku, pikku pesukarhu. Se keräsi jäljellä olevan arvokkuutensa ja alkoi tehdä jotakin aivan muuta, nimittäin syödä juustoa.

Sen jälkeen se työnsi päänsä vatsansa alle, nukahti uudelleen ja nukkui myöhään aamuun asti. Se näki vain vilauksen Unikarhusta, joka siveli kevyesti sen silmät unihöyhenellä sikeään uneen. Jossakin unen rajamailla se kuuli vielä Unikarhun kuiskailevan:

*Nuku pikku pesukarhu, unten maille taaperra,
siellä on sun ilot, toiveet, huolet, murheet kaukana.*

